

Eelotsuse küsimused

1 Kas 19. juunil 1980. aastal Roomas allakirjutamiseks avatud lepinguliste kohustuste suhtes kohaldatava õiguse konventsiooni (edaspidi „Rooma konventsioon“) artikli 1 lõike 2 punkti e ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määruse (EÜ) nr 593/2008 lepinguliste võlasuhete suhtes kohaldatava õiguse kohta (Rooma I) ⁽¹⁾ (edaspidi „Rooma I määrus“) artikli 1 lõike 2 punkti f kohane konventsiooni kohaldamisalast väljajätmine puudutab ka lepinguid, mille on sõlminud usaldusosanimik ja usaldusisik, kes valitseb usaldusosanimiku osalust usaldusühingus, eelkõige juhul, kui ühingu- ja usalduslepingute vahel on tihe seos?

2 Kui vastus esimesele küsimusele on eitav:

Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (edaspidi „direktiiv 93/13/EMÜ“) ⁽²⁾ artikli 3 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et ettevõtja ja tarbija vahel usaldusosa valitsemise kohta sõlmitud usalduslepingus sisalduv tingimus, mille suhtes ei ole eraldi kokku lepitud ja mille kohaselt tuleb kohaldada usaldusühingu asukohariigi õigust, on ebaõiglane, kui usalduslepingu ainus eesmärk on usaldusosa valitsemine ja usaldusosanimikul on otsese osanimiku õigused ja kohustused?

3 Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on jaatav:

Kas vastus on teistsugune, kui ettevõtja ei pea tarbijale teenuste osutamiseks suunduma tarbija elukohariiki, aga tal on kohustus edastada tarbijale kasumi väljamaksed ja muu osalusest saadav varaline tulem ning teave majandustegevuse kohta? Kas seejuures on olukord erinev olenevalt sellest, kas kohaldatakse Rooma I määrust või Rooma konventsiooni?

4 Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav:

Kas vastus on sama, kui lisaks esitas tarbija liitumisavalduse oma elukohariigis, ettevõtja teeb teabe osaluse kohta kättesaadavaks ka internetis ja tarbija elukohariigis on loodud maksevõimalus, mille kaudu saab tarbija teha sissemakse, kuigi ettevõtjal ei ole selle pangakonto käsutamise õigust? Kas seejuures on olukord erinev olenevalt sellest, kas kohaldatakse Rooma I määrust või Rooma konventsiooni?

⁽¹⁾ ELT 2008, L 177, lk 6.

⁽²⁾ EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Nejvyšší správní soud (Tšehhi Vabariik) 23. aprillil 2018 – Milan Vinš versus Odvolací finanční ředitelství

(Kohtuasi C-275/18)

(2018/C 221/14)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Nejvyšší správní soud

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Milan Vinš

Vastustaja: Odvolací finanční ředitelství

Eelotsuse küsimused

1. Kas kaupade ekspordile maksuvabastuse kohaldamiseks nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi ⁽¹⁾ artikli 146 tähenduses on lubatud kehtestada tingimus, et need kaubad peavad kõigepealt olema suunatud konkreetsele tolliprotseduurile (Tšehhi käibemaksuseaduse nr 235/2004 § 66)?
2. Kas selline riigi õigusnorm on käibemaksudirektiivi artikli 131 alusel piisavalt põhjendatav kui õigusnorm, mille eesmärk on ära hoida maksudest kõrvalehoidumist, maksustamise vältimist ja muid kuritarvitusi?

⁽¹⁾ ELT 2006, L 347, lk 1.

4. mail 2018 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-304/18)

(2018/C 221/15)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: Z. Malůšková, M. Owsiany-Hornung ja F. Tomat)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik ei ole teinud talle kättesaadavaks traditsioonilisi omavahendeid summas 2 120 309,50 eurot, mis on seotud sissenõudmise võimatuse teatega IT(07)08-917, on ta rikkunud kohustusi, mis tulenevad nõukogu otsuse 94/728/EÜ, Euratom, ⁽¹⁾ artiklist 8, nõukogu otsuse 2000/597/EÜ, Euratom, ⁽²⁾ artiklist 8, nõukogu otsuse 2007/436/EÜ, Euratom, ⁽³⁾ artiklist 8, nõukogu otsuse 2014/335/EL ⁽⁴⁾ artiklist 8 ning nõukogu määruse (EMÜ, Euratom) nr 1552/1989 ⁽⁵⁾ artiklitest 6, 10, 11 ja 17, nõukogu määruse (EÜ, Euratom) nr 1150/2000 ⁽⁶⁾ artiklitest 6, 10, 11 ja 17 ning nõukogu määruse (EÜ, Euratom) nr 609/2014 ⁽⁷⁾ artiklitest 6, 10, 12 ja 13;
- mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjoni käsutuses olevast teabest, mis põhineb kohtueelses menetluses Itaalia Vabariigi esitatud teatistel ja tabel, tuleneb, et ühe 1997. aasta pettusevastase operatsiooni käigus, mille eesmärk oli võidelda välismaal toodetud tubakatoodete salakaubana müügi, tuvastasid Itaalia asutused vaidlusaluse tollivõla, kirjendasid selle eraldi raamatupidamisarvestuses ja teatasid seejärel võlgnikele tasumisele kuuluva summa. Kuna see võlg kirjendati eraldi raamatupidamisarvestuses (raamatupidamisarvestus B) ja seda ei vaidlustatud, oleks Itaalia asutused pidanud viivitamata selle sisse nõudma, mida nad aga ei teinud. Itaalia asutused ootasid kuni võlgnike suhtes alustatud kriminaalmenetluse lõpuni, enne kui nad sissenõudmismenetluse algatasid, kuigi kriminaalmenetlus lõppes umbes kuus aastat pärast võla tekkimist ja kindlaksmääramist.

Liidu omavahendid moodustuvad tollimaksust, mille liikmesriigid on kohustatud sisse nõudma ja komisjonile kättesaadavaks tegema. Liikmesriikide kohustus määrata kindlaks liidu omavahendite maks tekib niipea, kui täidetud on tollieeskirjades ette nähtud tingimused (tollivõla alusel nõude suuruse ja võlgniku isiku kindlaksmääramine).